

NS Nyhetsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1104

11.05.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andra revolutionen Volym II: Folkets stat

Del 1

FÖRORD

"Folkets stat" är den andra delen av min programmatiska skrift om den kommande andra revolutionen.

Den första volymen, "Glaube und Kampf" (Tro och kamp), handlade främst om den yngre generationens nationalsocialisters världsbild; den här gången ligger fokus på formen och utformningen av det nya riket för alla tyskar.

Vårt huvudkrav i den dagliga politiska kampen är:

"LIFT NS BAN!"

För utan en fri utveckling av det förnyade Nationalsocialistiska Tyska Arbetarpartiet kommer det inte att finnas någon nationell pånyttfödelse. Detta mål, som är oomtvistat i kamratkretsen, möter dock fortfarande en utbredd oförståelse hos den breda allmänheten:

Missnöjet med det förstelnade partisystemet växer, och nationalsocialismen ses också alltmer i ett positivt ljus. Men man är alltför benägen att se nationalsocialismen som en styrelseform som försvann spårlöst 1945, snarare än

som en idé som har ett svar på dagens och framtidens problem. Det växande intresset för Adolf Hitler, hans idé och hans stat är alltså mer historiskt än politiskt. Vi måste ändra på detta om vi vill bli tagna på allvar som en revolutionär kraft bland folket.

Vi vill inte längre bli betraktade som "uniformsfetischister", som "Hitlers harlekiner", vi tillbakavisar parollen om den anda som står till vänster. Vi planerar revolutionen från höger och visar traditionen och omvandlingen av en levande rörelse vars drömmar inte är begravda:

Drömmar om lag och frihet, om livsrum och världsmakt, om ras och nation, om västerlandet och den slutgiltiga lösningen på den judiska frågan, om den tredje vägen bortom kapitalism och kommunism, om Volksgemeinschaft der Deutschen.

Jag vill ge dessa drömmar en fast form inom ramen för denna andra volym, inte för att skapa en dogm - vi är inga blinda dogmatiker - utan för att rita konturerna av ett nytt, vackrare Tyskland. Jag sysslar inte med statsfilosofi, jag utarbetar inte ett regeringsprogram; men precis som det var nödvändigt att presentera principerna för vår idé på nytt, utan att göra en världsbild till en ideologi, så måste vi också presentera våra idéer om den framtida nationalsocialistiska folkstaten, men utan att därigenom tvinga en mångformig folkrörelse in i en tvångströja. Detaljerna lämnas åt den revolutionära utvecklingen, men principerna måste uttryckas.

Vissa kamrater kommer kanske att anklaga mig för att vilja förfälska eller omtolka sanningar och idéer som för all framtid är fastslagna i "Mein Kampf". Ingenting kunde vara längre från mitt sinne!

Ledaren Adolf Hitler, hans verk och hans liv, är och förblir den högsta auktoriteten och ouppnåeliga förebilden för varje sann nationalsocialist, - men tiden står inte stilla; en idé och en rörelse måste kunna förändras utan att för den skull ge upp sina principer; den katolska kyrkan har visat oss detta i århundraden.

Och vi - den nationella och socialistiska ungdomen i ett ockuperat och sönderslaget land - har rätt att fundera över vår väg till seger. Nostalgi är ingen ersättning för politik!

Därför valde jag den termen som undertitel:

Nationalsocialism mellan Louis Napoleon och Mao Tse-tung, vilket kan verka främmande för vissa gamla kampanjmakare. Jag påstår naturligtvis inte att brorsonen till den store korsikanen och den framgångsrike kinesiske revolutionären var nationalsocialister, även om det säkert finns beröringspunkter

med bonapartismen och maoismen. Men det handlar om något annat:

Louis Napoleons andra franska imperium är för oss ett bevis på att en stor hjälte - trots sitt misslyckande i maktpolitiken - kan inspirera de mindre barnbarnen till en framgångsrik omorganisation.

Men Mao Tse-tung bevisade för oss att revolutionen inte nödvändigtvis behöver sluta i en mättad, självtillfredsställd "ny klass" av byråkratiska partifunktionärer. Han visade revolutionärer över hela världen att ett ständigt förnyat parti kan bannlysa reaktionens hotande faror. Men den tredje politiska förebilden för utformningen av den strålande pånyttfödelsen av vårt rike måste vara Ernst Röhm, stabschefen för SA, som skapade begreppet "den andra revolutionen" och gav sitt liv för det.

Men allt detta får bara mening mot bakgrund av Adolf Hitlers titaniska gestalt och minnet av det stortyska riket, som under tolv år uppfyllde tyskarnas längtan - längtan efter storhet, värdighet, ära, frihet och social rättvisa - och som föll genom fiendernas överlägsenhet och genom reaktionens förräderi. Arvet från våra fäder lever i oss.

En dag kommer hämndens dag att komma!

Jag kommer att upprepa mig själv i vissa avseenden vad jag redan hade sagt i "Tro och kamp", men vi ser det nu i ett annat sammanhang; för övrigt har Dr. Goebbels lärt oss att sanningen inte kan sägas tillräckligt ofta.

Jag skriver också dessa rader under min fängelsevistelse och jag är medveten om farorna med mitt öppna ord.

Men jag är fri av födsel! Jag är tysk - inte en ockuperande republikan! Vad bryr jag mig om de politiska tvångströjorna hos segrarna från 45? Jag säger min mening!

Det handlar om Tyskland. Vem vill fegt stå tillbaka?

SOLEN GÅR ALDRIG NER ÖVER OSS!

1. STATEN

"Imperiet är fred!" - Louis Napoleon

Historiskt exempel: Det andra kejsardömet

År 1815 besegrades Napoleon slutgiltigt.

Slaget vid Waterloo - på Frankrikes sida ändå bara en slakt av unga, oerfarna pojkar och gamla veteraner från ett europeiskt krig som hade pågått i flera år - förlorades; den store korsikanen förvisades till St Helena, där han dog bitter och ensam flera år senare.

Med hans nederlag, hans död - verkade det som - dog också hans drömmar. Det mäktiga franska imperiet, som hade täckt hela Europa med krig och till slut dominerat det, krossades. Inget spår av honom fanns kvar. Napoleonimperiets symboler, titlar och idéer förbjöds i hela Europa - även i det besegrade och förödmjukade Frankrike. Örnarna låg i historiens damm, begrävda under floder av blod och segrarnas förbannelser.

Imperiets marskalkar och dignitärer förföljdes och levde ett miserabelt liv om de inte tjänade det system som segrarna hade bestämt för Frankrike - Ancien-regimen, det reaktionära kungliga styret. Tronarvingen, Napoleons ende son, uppfostrades som en österrikisk prins och dog ung.

Fransmännen, som hade varit kontinentens herrar under kejsaren, som entusiastiskt hade hejat på sin kejsare under glansens och framgångarnas dagar, till och med nästan till det bittra slutet, hade blivit utblottade. Huvuddelen av hans armé hade stannat kvar i Ryssland, gardet hade offrat sig i det sista slaget - utan framgång och till synes utan syfte. Hundratusentals av de bästa hade stupat och ändå hade kejsaren förlorat.

I Frankrike talade man om Caesar-mani, om det blodiga odjuret, om den storhetsvansinnige som hade offrat sitt folk för en otyglad personlig ambition, för en fåfäng längtan efter ära. De som fortfarande höjde sina röster till försvar för den tidigare regimen, som hade försvunnit spårlöst, utplånats från jorden, riskerade att slitas sönder av den allmänna opinionen eller av restaurationens hantlangare. Det fanns få lojalister till kejsaren, utan mod och utan hopp. Imperiet - det hade bara existerat i tio år - var en dröm. En ouppfyllbar längtan för de få trogna, en utdragen mardröm för de flesta. -

Flera år senare, när kejsarens kista flyttas från St Helena till Paris, har stämningen bland folket förändrats. De gamla ropen "*Vive l'empereur! - Länge leve kejsaren!*"

Den store döde mannens bröder och marskalkar står framför kistan i sina historiska uniformer. Men det var bara melankoli, inte en framtid. Skriken från folkmassan - som inte alls utgjorde majoriteten av folket - var för en död man vars segrar bara fanns kvar i minnet. Det fanns ingen arvtagare och inget hopp om en ny början. Hur skulle den se ut?

Alla Europas stater hade kommit överens om att aldrig mer tolerera en Napoleon som ledare för den franska nationen; de stödde det korrupta kungadömet med all sin kraft. Detta system var inte särskilt populärt bland folket, men det garanterade ett visst välstånd, ekonomisk stabilitet och fred. Och det varnade oupphörligt för de allvarliga konsekvenser som oundvikligen skulle följa på bonapartismen, som redan en gång hade lett till katastrof för nationen. Varje rörelse från de svaga grupper som var lojala mot kejsaren krossades. Folket förblev likgiltigt.

I det avlägsna Schweiz satt vid den tiden en ung man som hade märkliga, galna drömmar; hans modersmål - franska - talade han med en märklig, tysk accent och i Frankrike var han förbjuden att komma in. Hans namn: Louis Napoleon, en brorson till kejsaren.

Han var inget geni, men inte heller dum. Inte en övertygande, alltigenom fängslande personlighet som sin farbror, men han hade mod: modet att bli galen! För var det inte galet av denne unge äventyrare att göra anspråk på den franska kejsartronen? De flesta skrattade bara, några betraktade hans aktiviteter med misstänksamhet, bara några tusen människor trodde på honom:

Veteraner från Napoleonkrigen och några unga människor som tyckte att de höll på att kvävas i den trånga borgerliga eran i det utgående kungadömet. Skrattarna hade rätt: prinsens två löjliga kupp försök misslyckas kapitalt; det andra leder till att han grips och fängslas i flera år, från vilka han till slut lyckas fly utomlands och lämna ruinerna av sina drömmar bakom sig.

Trettio år efter kejsardömet slut började restaurationstidens stabilitet att blekna. De ekonomiska svårigheterna växte, arbetare och ungdomar gjorde uppror och kungen flydde.

År 1848, 33 år efter Waterloo, segrar revolutionen.

Bonapartisterna var bara en del av denna revolutionära frihetsrörelse och inte på något sätt den största. Snarare en liten minoritet av drömmare och äventyrare, men förbuden hade äntligen fallit! Fortfarande trodde knappast någon att ett förnyat imperium var möjligt - bara ett fåtal önskade det, men bonapartisterna tilläts nu öppet minnas den döde kejsarens bedrifter och storhet och under dessa månader blev Napoleon äntligen en nationalhjälte. Det har han förblivit ända till denna dag.

Presidentvalet samma år innebar en sensation för den unga republiken. Ingen av de många politiska grupperna i landet hade förväntat sig detta :
Louis Napoleon, som knappast någon i Frankrike kände personligen, vars

anhängare för första gången visade sig öppet efter decennier av förbud, som hittills bara hade uppmärksammats av fransmännen genom misslyckade äventyr, valdes till president med en överväldigande majoritet! "Frankrike har inte valt en person, utan ett namn - Napoleon", sade politikerna.

Men fler sensationer följde. De utländska makterna, förvånade och chockade, var hjälplösa inför det fullbordade faktumet. De hotade med att de skulle acceptera en president Napoleon - men aldrig en kejsare Napoleon.

"Imperiet betyder krig!" sade de, och detta upprepades en miljon gånger i Frankrike av motståndarna till prinsens president. För dem alla betydde imperiet: krig, utvidgade gränser, ständiga strider, ett underkuvat Europa, ett förnyat världsimperium i den romerska traditionen. Utländska länder kunde inte acceptera detta och fransmännen själva var rädda för en ny upplaga av alla staters utrotningskrig mot ett napoleonskt Frankrike.

Det verkade som om Prince President bara hade två vägar kvar:

Ludvig Napoleon kunde ta över sin farbrors arv där denne hade misslyckats och ta sig an kriget. Få skulle ha följt honom och han hade inte ärvt kejsarens militära geni. Hur kunde han hoppas på att vinna där den store döde mannen hade besegrats?

Det andra sättet var att avstå från den kejsarliga tronen och omvandla bonapartismen till en demokratisk republikansk rörelse. Det skulle ha varit ett avståndstagande från grundvalarna.

Louis Napoleon valde den tredje vägen, vilket förbluffade alla, säkrade hans plats i historien och gjorde honom till en politisk förebild för oss nationalsocialister. Han reste genom sitt land och propagerade för en förnyelse av Napoleonimperiet. Men vart och ett av hans tal avslutades med den trotsiga, till en början otroligt klingande förklaringen: **"Imperiet är fred!"**

Louis Napoleon förrådde inte det stora arv som han kände sig förpliktad till, han drog bara konsekvenserna av sin farbrors nederlag utan att röra hans berömmelse eller ändra sina mål:

- Frankrike som stormakt - men tack vare ekonomiska framgångar och tekniska framsteg.
- Ändra gränserna - men genom ekonomiska och politiska påtryckningar.
- Frankrike som den avgörande makten på kontinenten - men genom skicklig diplomati.

- Romersk tradition - men utan krig.

"Imperiet är fred!"

Louis Napoleon påminde om kejsarens stora landvinningar - förvaltning, rättskipning, ökat självmedvetande och självförtroende hos folket, nationell enighet och entusiasm - och han lovade att bygga vidare på dem.

"Kejsardömet är fred! Jag, liksom kejsaren, har stora erövringar att göra", sade Prince President och talade sedan om utrotandet av fattigdom, tekniska och ekonomiska framsteg och Frankrikes inre storhet.

År 1852 avskaffade Louis Napoleon den republikanska konstitutionen och i en folkomröstning utsåg en stor majoritet av fransmännen honom till kejsare. Han kallade sig Napoleon III. Utlandet höll tyst. Det omöjliga hade åstadkommits:

37 år efter Napoleons totala nederlag och utfrysning fanns det återigen en fransk kejsare från huset Bonaparte!

Resten är historia. Under kejsardömet, som förblev stabilt fram till det militära nederlaget mot Tyskland 1870, gjorde Frankrike enorma framsteg. Det moderna Paris växte fram, järnvägarna, öppnandet av landet, industrialiseringen, den decennielånga rollen som skiljedomare på kontinenten. Louis Napoleon var inget geni, men han gjorde sin plikt som fransk patriot och som arvtagare till en stor man. Inga monument vittnar om honom, han är bortglömd.

Men den store Napoleon, den en gång till synes misslyckade kejsaren, anses vara den störste fransmannen under det senaste århundradet - och det var han förmodligen. Det han påbörjade och hans brorson fortsatte med, från nollpunkten, formade Frankrike till Grande Nation.

Lag och frihet

I en nations liv finns det tre nivåer av politik:

- Den historiska uppgiften och meningen med nationens liv
- Styrning av stat, regering och ekonomi
- Utformningen av den personliga livssfären för den enskilde Volksgenossen.

När vi tänker på den nationalsocialistiska folkstaten, tvingar sig den första

nivån - meningen med vår historiska existens - på oss. Precis som individen förtvivlar över sin lycka och sitt liv om han inte lyckas fylla det med mening, så faller också en nation in i självförstörelse om den blir vilseledd om sin historiska mission, inte längre ser någon mening i sig själv, eller annorlunda känner kampen för massornas själ.

Detta tillstånd är påfallande i de demokratiska regimerna i västvärlden. De kallar sig "pluralistiska samhällen", dvs. de ger - om än bara i teorin - fullständig frihet åt varje politisk, ideologisk och religiös övertygelse. I vår studie av den liberala kapitalismen har vi redan konstaterat att denna frihet är mycket begränsad i till exempel Förbundsrepubliken Tyskland:

Det finns den så kallade "frihetsdemokratiska grundordningen" (FDGO), som är tänkt att vara den bindande grunden för det ockuperade tyska samhället och därmed etablerar den liberalistiska Weltanschauungsstaat. I verkligheten tjänar FDGO bara till att hålla kvar ett litet lager av element som är främmande för makthavarna.

Medan demokraterna dagligen struntar i sina egna principer - till exempel den grundläggande rätten till åsikts- och mötesfrihet - saknas verkliga rättigheter för vanliga människor helt - till exempel rätten till arbete - och man försöker inte ens skapa en känsla av nationellt liv eftersom återföreningsbudet i grundlagen helt har övergivits i det praktiska politiska arbetet.

Även om grundlagen inte ens är helt dålig i teorin, är den definitivt inte lämplig som en gemensam ideologisk grund för vår nation. Att en härskande klick utan visioner och utan mål behåller makten kan inte vara en bindande grund.

Men den återstående frihet som kan utnyttjas av sådana grupper, i vilka systemet inte ser någon fiende utan bara ett slags hovnarr, är tillräcklig för att förhindra vårt folks sammanhållning och därmed låta det driva hjälplöst mot framtidens klippor.

För oss nationalsocialister kan därför västvärldens rättsliga och sociala system endast ha en instrumentell betydelse. Vi erkänner demokraternas lagar i viljan att eliminera dem för att bana väg för folket in i en säker framtid. Vi måste söka meningen med vår völkiska existens någon annanstans. Det grundläggande villkoret för denna mening är dock en nations blotta existens. Lag och frihet är odelbara.

Även det tyska folket måste återfå sin rätt till enhet och frihet att självständigt

utforma sitt nationella liv. Så länge Stortyskland inte är organiserat som en handlingskraftig stat och dess existens inte kan säkras genom fredsfördrag, kommer tysk politik alltid att förbli provisorisk och osäker. Endast på grundval av vårt folks rätt och frihet finner våra reflektioner om folkstaten sin mening.

Som tidigare nämnts är Stor-Tyskland en naturlig rättighet för vårt folk. Kampen för Stor-Tyskland är en avgörande prövosten:

Detta visar vem som kämpar för vårt folks rätt och frihet och vem som bara talar om det. I kampen för ett större Tyskland har den tyska frihetsrörelsen gått samman och här har demokratin redan förlorat all moralisk rätt att fortsätta att forma vårt folks öde!

Med tanke på världsläget är det förlåtligt att återföreningen, även mer än trettio år efter vapenstilleståndet, har förblivit ett svårfångat mål. Men det är ett brott mot vårt folks historiska uppdrag att demokraterna tillät att enighet i dag varken uppfattas som ett mål eller som en uppgift.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk

